

— Πρέπει να σας αφήσω μόνον, εἶπε φοβησθε;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Σανδοβάλ· δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε.

— Τότε, καλὴν νύκτα.

[Ἐκεῖται συνέχεια]

Δ**

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΞΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἔρρα προηγουμένου φύλλον].

— Ναί, ἐκείνου τοῦ τέρατος, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος δὲ Μεριδόρ, τοῦ δολοφόνου τῆς θυγατρὸς μου!

— Δυστυχῆ κύριε! ἐψιθύρισε ὁ Βουσύ.

— Τί λέγει; ἤρωτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Λοιπόν, δὲν ἤξεύρετε σεῖς οἱ παρατηροῦντές με ἐκπληκτοὶ, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος, λαβὼν τὰς χεῖρας τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Σαίν-Λύκ, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐφόνευσεν τὴν Ἀρτέμιδά μου! ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐφόνευσεν τὸ τέκνον μου, τὴν θυγατέρα μου.

Ἀπήγγειλε δ' ὁ γέρον τὰς λέξεις ταύτας μὲ τοιαύτην ἐκφρασὴν θλίψεως, ὥστε ὁ Βουσύ ἐδάκρυσε.

— Κύριε, εἶπεν ἡ νέα, ἐὰν τοῦτο συνέβη, μὴ δύναντο δὲν ἐννοῶ πῶς ἠδύνατο νὰ συμβῆ, δὲν δύνασθε νὰ αἰτιασθε, ἐπὶ τῷ φρικώδει δυστυχίματι ὑμῶν, τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ, τοῦ ἐντιμωτέρου καὶ ἀνδρειοτέρου τῶν εὐπατριδῶν τοῦ κόσμου. Ἴδετε, ἀγαθὲ μοι πάτερ, ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσύ οὐδὲν γινώσκει ἐξ ὧν λέγετε, ἀλλὰ μάλιστα κλαίει ὡς ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν. Θὰ ἤρχετο, ἐὰν ὑπώπτευσεν τὴν τοιαύτην ἐκ μέρους ὑμῶν ὑποδοχὴν; Ἄ! ἄρχων Αὐγουστίνε, ἐν ὀνόματι τῆς προσφιλεστάτης ὑμῖν Ἀρτέμιδος, εἰπατέ μας τίνι τρόπῳ συνέβη τὸ δυστύχημα;

— Λοιπόν, δὲν γνωρίζετε; εἶπεν ὁ γέρον, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Βουσύ.

Οὗτος προσέκλινε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἄ! Θεέ μου, ὄχι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ συμβάν.

— Ἡ Ἀρτεμὶς μου ἀπέθανε καὶ ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς ἡγνοεῖ τὸν θάνατόν τῆς! Ὁ! εἶναι ἀληθές, διότι πρὸς οὐδένα ἔγραψα ἢ ἐλάλησα· ἐνόμιζον, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσει ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Ἀρτεμὶς δὲν ἔζη πλέον· ἐνόμιζον, ὅτι τὸ σύμπαν ἔδει νὰ πενθῆσῃ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ὁμιλήσατε, ὀμιλήσατε, θ' ἀνακουφισθῆτε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ βαρόνος, στεναχθῶ.

Ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος πρίγκηψ, ὁ ἀτιμάζων τὴν εὐγένειαν τῆς Γαλλίας, εἶδε τὴν Ἀρτέμιδά μου, εὐρών δ' αὐτὴν τὸσον ὠραίαν, τὴν ἀπήγαγε καὶ μετέφερεν εἰς τὸν πύργον Βωζέ, ὡς ἐὰν ἦτο θυγατὴρ δουλοπαροίκου. Πλὴν ἡ εὐγενὴς καὶ ἀγία Ἀρτεμὶς μου προὔτιμησε τὸν θάνατον ἀντὶ τῆς ἀτιμώσεως καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας εὐρέθη ἐπιπλέουσα μόνη ἢ καλύπτρα τῆς.

Τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος διέκοψαν λυγροὶ καὶ δάκρυα.

Ἡ Ἰωάννα, σχεδὸν λιπόθυμος, παρετήρει μετὰ τινος φρίκης τὸν κόμητα δὲ Βουσύ.

— Ὁ! κόμη, ἀνεφώνησεν ὁ Σαίν-Λύκ, δὲν εἶναι φρικώδες; Κόμη, πρέπει νὰ παραιτηθῆτε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀχρεῖου πρίγκηπος· κόμη, εὐγενὴς τὴν καρδίαν ὡς ὑμεῖς δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς φίλος ἀπαγωγέως καὶ δολοφόνου.

Ὁ πρεσβύτες, πραινῶνθεις ὀλίγον ἐκ τῶν λόγων τούτων, προσεδόκα τὴν ἀπάντησιν τοῦ Βουσύ, ὅπως σχηματίσῃ γνώμην περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βουσύ ὅμως, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σαίν-Λύκ, ἐποιήσατο ἕν βῆμα πρὸς τὸν κύριον δὲ Μεριδόρ καὶ εἶπε:

— Κύριε βαρόνε, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι παραστήτε τὴν τιμὴν ἰδικαιτέρως συνεντεύξεως;

— Ἀκούσατε τὸν κύριον δὲ Βουσύ, ἀγαπητὴ κύριε! εἶπεν ἡ Ἰωάννα, θέλετε δὲ πεισθῆ, ὅτι εἶναι ἀγαθὸς καὶ δύναται νὰ παρέχῃ ἐκδουλεύσεις.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ βαρόνος τρέμων, διότι προσηθάνετό τι ἔκτακτον.

Ὁ Βουσύ ἐστράφη πρὸς τὸν Σαίν-Λύκ καὶ τὴν σύζυγόν του, προσβλέψας δ' αὐτούς φιλοφρόνως:

— Ἐπιτρέπεται; εἶπεν.

Οἱ νεαροὶ σύζυγοι ἐξῆλθον τῆς αἴθουσας ἀλληλοκρατούμενοι καὶ διπλάσιος εὐτυχεῖς παρὰ τῆς μεγίστης ἐκείνης δυστυχίας.

Ἀφοῦ δ' ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ Βουσύ ἐπλησίασε τὸν γέροντα καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτὸν ὑποκλινέστατα.

— Κύριε βαρόνε, εἶπε, κατηγορήσατε ἐνώπιόν μου τὸν πρίγκηπα, τὸν ὁποῖον ὑπηρετῶ, τὸ δὲ μέγεθος τῆς κατηγορίας μὲ ὑποχρεῖ νὰ αἰτήσω ἐξηγήσεως.

Ὁ πρεσβύτες ἐταράχθη.

— Ὁ! μὴ παρανοεῖτε τὴν πλήρη σεβασμοῦ πρὸς ὑμᾶς ἐννοίαν τῶν λόγων μου· λαλῶ πρὸς ὑμᾶς μετὰ πάσης συμπαθείας, ἔχων δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μετριάσω τὴν ὑμετέραν θλιψίν, σὰς παρακαλῶ νὰ μοι ἀφηγηθῆτε τὰς λεπτομερεῖάς τῆς συμφοράς, ἧτις ἐπληξεν ὑμᾶς. Ἄς ἴδωμεν, ἐὰν, ὡς νομίζετε, ἦναι τὰ πάντα τετελεσμένα καὶ ἐὰν τὸ πᾶν ἀπώλετο.

— Κύριε, εἶπεν ὁ γέρον, ἤλπισα μίαν στιγμὴν. Ἐντομος καὶ ἀκέραιος εὐπατρίδης, ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ἤρπασθη τῆς δυστυχούς θυγατρὸς μου καὶ ἐλάβεν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῆς.

— Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ! λοιπόν, ὁποία ὑπῆρξεν ἡ διαγωγή του εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν; ἤρωτησεν ὁ Βουσύ.

— Ἄ! ἐντιμὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς, ἀφοῦ μάλιστα ἡ Ἀρτεμὶς εἶχεν ἀποπονηθῆ τὴν χεῖρά του. Ἐκεῖνος πρῶτος μὲ εἰδοποίησε περὶ τῶν κακοῦτων προθέσεων τοῦ δουκός. Ἐκεῖνος μοι ὑπέδειξε τὸν τρόπον τῆς ματαιώσεως αὐτῶν, ὅπερ ἀπεδείκνυν ἐναργέστερον τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν εὐθύτητα τῆς ψυχῆς του· μόνον ἐζήτην νὰ τῷ δώσω τὴν Ἀρτέμιδα εἰς γάμον, ἐὰν ἤθελεν ἐπιτύχει ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν τῶν χειρῶν τοῦ

δουκός, διότι, νέος καὶ ἐνεργητικὸς ὧν, θὰ ἠδύνατο νὰ προασπίξῃ αὐτὴν κατὰ παντὸς ἐτέρου κινδύνου, ὅπερ ἐγώ, ὁ γηραιὸς πατὴρ τῆς, δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ πράξω.

Συνήνεσα εὐχαρίστως, πλὴν οἱμοὶ! ματαιώτως· ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ἔφθασε πολὺ ἄργά, ὅτε ἡ δυστυχὴς θυγατὴρ μου εἶχε σωθῆ τῆς ἀτιμίας διὰ τοῦ θανάτου.

— Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης στιγμῆς, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, δὲν ἐλάβετε πλέον εἰδήσεις παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ;

— Τὰ ἀνωτέρω γεγονότα συνέβησαν μολὶς πρὸ μηνός, εἶπεν ὁ γέρον, ὁ δ' ἀτυχὴς εὐπατρίδης δὲν θὰ ἐτόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μου, ἀφοῦ ἀπέτυχεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ γενναίου σχεδίου του.

Ὁ Βουσύ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν· τὰ πάντα ἐξηγοῦντο.

Ἠνώθησε τίνι τρόπῳ ὁ κ. δὲ Μονσορώ εἶχε κατορθώσει ν' ἀπαγάγῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πρίγκηπος τὴν ἀγκυλωμένην νεανίδα καὶ πῶς, φοβούμενος μῆπως ὁ πρίγκηψ ἀνακαλύψῃ, ὅτι εἶχε συζευχθῆ αὐτὴν, ἐπέτρεψε νὰ πιστευθῆ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς ἡ περι τοῦ θανάτου αὐτῆς διαδοσις.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ πρεσβύτες πρὸς τὸν σύνθεον μένοντα Βουσύ.

— Λοιπόν, κύριε βαρόνε, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἔχω ἐντολήν παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ δουκός δ' Ἀνζιού νὰ οδηγήσω ὑμᾶς εἰς τοὺς Παρισίους, ὅπου ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλεχθῆ μεθ' ὑμῶν.

— Νὰ συνομιλήσῃ μετ' ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος· ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, μετὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς μου, καὶ τί δύναται νὰ μοι εἴπῃ ὁ φονεὺς;

— Τίς οἶδεν; ἴσως νὰ δικαιολογηθῆ.

— Καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῆ, ἀνέκραξεν ὁ γέρον, ὄχι, κύριε Βουσύ, ὄχι, δὲν θὰ μετεβάινον εἰς τοὺς Παρισίους· ἄλλως, θ' ἀπεμακρυνόμεν πολὺ τοῦ μέρους, ὅπου ἀναπαύεται τὸ προσφιλές μοι τέκνον.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Βουσύ μὲ σταθερὰν φωνήν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιμείνω· τὰ καθήκόν μου εἶναι νὰ οδηγήσω ὑμᾶς εἰς τοὺς Παρισίους, ἤλθον δ' ἐπιτηδες ἐνταῦθα, ὅπως τὸ ἐκπληρώσω.

— Ἔστω! Ὁ θὰ ὑπάγω εἰς τοὺς Παρισίους, ἀνεφώνησεν ὁ βαρόνος, τρέμων ἐκ τῆς ὀργῆς· δυστυχία ὅμως εἰς τοὺς ἀπολεσόντάς με! θὰ μοι εἰσακούσει ὁ βασιλεὺς· ἐὰν ὅμως δὲν εἰσακούσῃ ἐμοῦ, θέλω ποιῆσαι ἐκκλησίαν πρὸς πάντας τοὺς εὐπατρίδας τῆς Γαλλίας. Ἄλλως, ἐψιθύρισε, ἐν τῇ θλίψει μου ἐλθισμόνον, ὅτι κατέχω ἐν ὄπλῳ, τοῦ ὁποίου δὲν ἐπινοήσαμην μέχρι τοῦδε χρῆσιν. Ναί, κύριε Βουσύ, θὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τοὺς Παρισίους.

— Καὶ ἐγὼ, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Βουσύ, λαβὼν τὰς χεῖρας αὐτοῦ, συνιστῶ ὑμῖν ὑπομονὴν, γαλήνην καὶ ἀξιοπρέπειαν, ἧτις ἀρμύζει εἰς χριστιανὸν ἄρχοντα. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπειρος ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ του πρὸς τὰς εὐγενεῖς καρδίας, ὑμεῖς δ' ἄγνωστε τί ἐπιφυλάσσει ὑμῖν. Σὰς πα-

ρακαλῶ επίσης, ὅπως, μέχρι οὐ ἡ εὐ-σπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἐκδηλώθη, μὴ με κατατάσσετε μεταξύ τῶν ὑμετέρων ἐ-χθρῶν, διότι δὲν γινώσκετε τί μέλλω νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν. Εἰς αὖριον, κύριε βα-ρόνε· ἐάν δ' εὐαρεστεῖσθε, τὴν πρωΐαν ἀ-περχόμεθα.

— Συναινῶ, ἀπεκρίθη ὁ πρεσβύτες, συγκεκριμένως ἀκούσιως ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τοῦ Βουσύ· πλὴν, ἐχθρὸς ἢ φίλος, φιλοξενηθεῖτε εἰς τὸν οἶκόν μου, ἐπομένως ὀφείλω νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς εἰς τὰ δωμά-τια σας.

Ὁ βαρόνος, λαθῶν ἀργυρᾶν λυχνίαν, ἀνῆλθε, διὰ βαρέως βήματος καὶ παρακο-λουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βουσύ, τὴν κλίμακα τῆς τιμῆς τοῦ πύργου.

Οἱ κύνες ἠθέλησαν νὰ τον ἀκολουθήσω-σιν, ἀλλ' ἐσταμάτησεν αὐτοὺς διὰ νεύμα-τος δύο θεράποντες εἶποντο, κρατοῦντες ἑτέρας λυχνίας.

Ὁ κόμης, ἀφικόμενος ἐπὶ τῆς φλιζῆς τῆς θύρας τοῦ δι' αὐτὸν προσωρισμένου κοι-τώναο, ἠρώτησε περὶ τοῦ κυρίου Σαῖν-Λύκ καὶ τῆς συζύγου του.

— Ὁ γηραιὸς Γερμανὸς μου θὰ ἐφρόν-τισε περὶ αὐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος. Κα-λὴν νύκτα, κύριε κόμη.

Οἱ σύζυγοι Σαῖν-Λύκ ἐξεπλάγησαν με-γάλως, βλέποντες τὰς μεταξὺ τοῦ κ. δὲ Μεριδὼρ καὶ τοῦ Βουσύ σχέσεις καὶ μα-θόντες τὴν προσεχῆ αὐτῶν ἀναχώρησιν διὰ τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν, ὁ βαρόνος ἀπε-χαιρέτησε τοὺς ξένους του, ἀφοῦ ἐνεκα-τέστησεν αὐτοὺς εἰς τὸν πύργον. Οὗτοι ὁ-μως ἀπεφάσισαν ν' ἀπέλθωσιν ἐκ τοῦ Με-ριδὼρ εἰς τὰς κτήσεις τοῦ Βρισάκ, ἀμα-ώς ἤθελον δυνηθῆναι νὰ το πράξωσι καὶ ἀ-φοῦ ἤθελον ἐξασφαλισθῆναι περὶ τῆς συγκα-ταθέσεως τοῦ διαστακτικοῦ στρατάρχου.

Εἰς τὸν Βουσύ, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν παράδοξον διαγωγὴν του, ἤρκεσεν ἔν λε-πτὸν τῆς ὥρας. Εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ ἀπλήστως τεινόμενον οὖς τῆς θελκτι-κῆς κυρίας Σαῖν-Λύκ, ἥτις, εἰς τὸ ἀκου-σμα αὐτῶν, ἐφαιδύνηθη καὶ ἠρυθρίασεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ βαρόνος δὲ Μεριδὼρ καὶ ὁ Βουσύ, τὴν πρωΐαν τῆς ἑκτῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ Με-ριδὼρ ἀναχωρήσεώς των, ἀφίκοντο εἰς Πα-ρισίους καὶ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βουσύ, τὸν ὅποιον οἱ ὑπηρεταί του, ἀνήσυχτοι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἀπουσίας του, ὑπεδέχθησαν μετὰ πλείστον ἐνδειξεῶν ἀγάπης καὶ χαρᾶς.

Ὁ Βουσύ ἐνεκατέστησε τὸν γηραιὸν βα-ρόνον εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ θάλαμον, πα-ραγγεῖλας ταῖς θεράποσι τοῦ οἴκου του νὰ τον περιποιῶνται καὶ σέβωνται ὡς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ἀκολούθως, συνδιελέχθη μετὰ τοῦ ἰα-τροῦ τοῦ Ρεμῆ Ὄδουέν, ὅστις ἐπληροφό-ρησεν αὐτόν, ὅτι, ἐνοικιάσας οἰκίαν γει-τονικὴν ἐκείνης, εἰς ἣν κατοικεῖ ἡ κυρία δὲ Μονσουρώ, καὶ συνάψας ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσας αὐτῆς Γερτρούδης, ἠδυνήθη νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ κυρία τῆς ἐξηκο-λούθει ν' ἀπαιτῆ παρὰ τοῦ κ. δὲ Μονσουρώ τὴν παρουσίαν τοῦ πατρός της καὶ ὅτι

δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν ἀνδρεῖον Βουσύ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἠρέσκετο νὰ συν-διαλέγεται μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσας της.

Ὁ Βουσύ ἔθλιψε τὴν δεξιάν του νεαροῦ ἰατροῦ, θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχῆ.

KT'

Πατήρ καὶ θυγάτηρ.

Αἱ πληροφορίες αὐταὶ τοῦ Ρεμῆ ἐπλή-ρουν ἀγαλλιάσεως τὸν Βουσύ, μανθάνοντα, ὅτι ὅσον ὁ δὲ Μονσουρώ ἐμισοῖτό, τόσο αὐτὸς ἠγαπᾷτο.

Ἐνόησε, λοιπόν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χρο-νοτριβῆ καὶ ὅτι πᾶσα στιγμὴ θλίψεως τοῦ γηραιοῦ βαρόνου ἦτο ἱεροσουλία.

Ὁ κ. δὲ Μεριδὼρ, κατελθὼν εἰς τὴν αὐ-λὴν τοῦ μεγάρου, εὗρεν ἔτοιμον ζωηρὸν ἵππον, ἐνῶ ἕτερος ἵππος περιέμενε τὸν Βουσύ, ἀμφοτέροι δ' ἵππεύσαντες ἀπῆλθον, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπίσης ἐφιππου Ρεμῆ.

Ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἀν-τωνίου, οὕχι ἀνευ μεγίστης ἐκπλήξεως τοῦ κ. δὲ Μεριδὼρ, ὅστις, μὴ ἐλθὼν εἰς τοὺς Παρισίους πρὸ εἰκοσαετίας, ἐπανέβλεπεν αὐτοὺς ἐντελῶς μεταβεβλημένους ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐρρίκου Β'.

Πλὴν, παρὰ τὴν μέχρι θαυμασμοῦ ἐ-ξικνουμένην ἐκπλήξιν του, ὁ βαρόνος διε-τῆρει τὴν ἐφ' ὅσον προσήγγιζεν εἰς τὸν ἀγνωστὸν σκοπὸν τῆς ὁδοιοπορίας του αὐ-ξούσαν λύπην του. Πῶς θὰ ὑπεδέχετο αὐ-τὸν ὁ δούξ καὶ τί ἤθελε προκῦψει ἐκ τῶν νέων θλίψεων τῆς συνεντεύξεώς των ;

Εἶτα δέ, ἀτενίζων ἐκ διαλειμμάτων ἐν ἀμνηχανία τὸν Βουσύ, ἠρώτα ἑαυτὸν ἐνεκα-τίνος ἀδυναμίας ἐπέισθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν εἰς τὸν αἰτίον ἀπάντων τῶν δυστυ-χημάτων του πρίγκηπα ἀνήκοντα εὐπα-τρίδην. Δὲν θὰ ἔπραττεν ἀξιοπρεπέστερον ν' ἀψηφισθῆ τὸν δούκα δ' Ἄνζιου, νὰ δι-ευθυνθῆ δ' εἰς τὸ Λουδρον καὶ νὰ ριφθῆ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως ἀντὶ ν' ἀ-κολουθῆ τὸν Βουσύ ὅπου οὕτως ἠρέσκετο νὰ ὀδηγήσῃ αὐτόν ;

Τοιοῦτοτρόπως, ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὁ Βουσύ, ὡς ἱκανὸς στρατηγός, διέταξε τὸν Ρεμῆ νὰ προπο-ρευθῆ, ὅπως κατασκοπεύσῃ τὰ μέρη καὶ προετοιμάσῃ τὴν εἰς τὸ φρούριον εἰσοδον.

Ὁ Ρεμῆ ἠτήσατο πληροφορίας παρὰ τῆς Γερτρούδης, ἐπανελθὼν δὲ πρὸς τὸν κύριόν του, ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ, ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιον ἔφραττε τὴν δίοδον.

Εὐνόητον εἶναι, ὅτι αὐταὶ αἱ συνεννοή-σεις ἐγίνοντο χαμηλοφάνως μεταξύ τοῦ Βουσύ καὶ τοῦ Ρεμῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ βαρόνος, ἐκ-πληκτός, ἐφέρε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα.

— Πῶς, ἠρώτησεν, εἰς αὐτὴν τὴν οἰ-οικίαν κατοικεῖ ὁ δούξ δ' Ἄνζιου ;

Ἀίσθημα δὲ δυσπιστίας ἤρξατο κατα-λαμβάνον αὐτόν, ἐνεκα τῆς ταπεινῆς ὀ-ψews τῆς οἰκίας.

— Ἀκριθῶς εἶπεῖν, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ μετὰ μειδιήματος, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ κα-τοικία του, ἀλλ' ὁμως διαμένει εἰς αὐτὴν μία κυρία, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε.

Ὁ γηραιὸς βαρόνος συνωφρῶθη.
 [Ἐπίεται συνέχεια.]

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλον).

Τὴν πρωΐαν, ἀμα τὰ πρῶτα κελυδῆ-ματα τῶν πτηνῶν ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα θείας ἀρμονίας, ἠγέσθην καὶ λαβῶν τὴν δίκελλάν μου μετέβην εἰς πρασιάν τινα ἀνθῶν καὶ ἐδοκίμασα νὰ ἐργασθῶ, παρα-δεδομένος εἰς ρευθασμούς, ὅτε ἡ ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς Μαρίας με ἀπέσπασεν αὐτῶν.

— Καλὴ ἡμέρα ! Πέτρε, μοὶ εἶπε κα-λοκάγαθος μειδιῶσα.

— Ὁ κυρία μου, ἀπήντησα ἀφοῦ ἐ-χαιρέτησα αὐτήν, πῶς τόσοσ προτῆ.

— Δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὰς συνηθείας μου...δὲν ἔμαθες ὅτι ἡ πρωϊνὴ ἐξέγερσις με εὐχαριστεῖ, διότι ἀπολαμβάνω τῆς δρόσου τῆς αὐγῆς καὶ ἀκούω τὸ ἑωθινὸν ἄσμα τῶν πτηνῶν...

— Καὶ αὐτὰ, κυρία, εἶπον, εἶναι σπου-δαῖα πράγματα διὰ σᾶς ;

— Πῶς ; ἠρώτησεν ἐκπληκτός, μὴ διὰ σὲ δὲν εἶναι ;

— Δι' ἐμὲ βέβαια... ὁ ὅποιος δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε...

— Δὲν ἔχεις ; ... τί θέλεις δηλαδὴ νὰ ἔχῃς ; ...

— Τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα σεῖς ἔχετε ἐγὼ δὲν τὰ ἔχω...

— Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἔχω καὶ σὺ τὰ στερεῖσαι.

— Ὁ πλοῦτος ! τὸ ὄνομα ! ἡ ἀγάπη !

— Ὁ πλοῦτος ! ἀπήντησε καὶ ἐποί-ησε μορφασμὸν περιφρονήσεως καὶ ἀδιαφο-ρίας. Νομίζεις, ἐξήκολούθησε μετὰ θελ-κτικῆς σοδαρότητος, ὅτι ὁ πλοῦτος ἀπο-τελεῖ τὴν εὐτυχίαν ; Πλανᾶσαι... ὅσον διὰ τὸ ὄνομα, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ ἦναι τίμιον καὶ ἅς ἦναι οἰονδήποτε... τέλος δὲν πι-στεύω νὰ μὴ ἔχῃς οὐδένα νὰ σὲ ἀγαπᾷ...

— Οὐδένα, κυρία μου, ἀπήντησα, οὐδὲ τὸν ἴδιον ἑαυτόν μου !

— Δὲν ἔχεις πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς.

— Ἐχω, ἀλλ' εἶναι ὡς νὰ μὴ τοὺς ἔχω, διότι φροντίζουν περὶ ἐμοῦ ὅσον ἡ εὐγε-νεῖα σας.

Τὸ ὄρατιόν της πρόσωπον ἐσκυθρῶπασε. — Πολὺ λυποῦμαι, Πέτρε, δι' αὐτάς σου τὰς ἰδέας... Εἶναι δυνατόν πατήρ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον του ;

— Ὁ, σεῖς κυρία μου, ἥτις εἴσθε ἀγ-γελος, ἔχετε ὅλην τὴν ἀγάπην τοῦ πα-τρός σας καὶ παντός ὅστις σας γνωρίζει.

Ἡθέλησε νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ νέου τὴν ἠμποδισε.

— Τί κάμνετε ἐκεῖ, κυρία Μαρίας ; ἐκράυ-γασεν οὕτως, με ὕφος ὀλίγον τι θρασυ καὶ εἰρωνικόν.

— Ὁμιλῶ με τὸν Πέτρον, κύριε Ἀγγε-λε, ἀπήντησε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν.

Συνδιελέχθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐφαινόοντο ἀμφοτέροι δεικνύοντες πρὸς τὸ μέροςμου. Ἐτεῖνα τὸ οὖς καὶ μόνον ἤκουσα τὰς λέξεις θάρρος καὶ ἀνθρώπος. Ἐκ τῆς στάσεως ἀμφοτέρων ἐνόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐμοῦ, ὅτι οὕτος τῆ ἔλεγε νὰ μὴ ὀμι-λῆ μετ' ἐμοῦ, διότι μοὶ δίδει θάρρος, αὐτῆ δὲ θὰ ἐδικαιοιογεῖτο ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀνθρώπος ἂν καὶ ὑπηρετής.